

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с. 12

Добрий ранок!

ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№32
(182),
20 — 27
серпня
2009 р.

Четвертовий випуск

Ціна 1,00 грн.

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. Б. Паскаль

Лист Президента України Віктора Ющенка Президенту Російської Федерації Дмитру Медведєву

Шановний Дмитре Анатолійовичу,

Уважно ознайомився з Вашим листом від 6 серпня 2009 року. Буду відвертим, я дуже розчарований його недружнім характером.

Не можу не погодитися з тим, що в стосунках між нашими країнами є серйозні проблеми, проте дивно, коли Ви повністю виключаєте відповідальність за це з боку Росії.

Наша держава ніколи не відходила від принципів дружби і партнерства, зафіксованих у Великому договорі 1997 року, робила максимум можливого для плідного, взаємовигідного розвитку двосторонніх відносин. Більше того, згідно із зазначеним Договором наші країни мають будувати відносини одна з одною, зокрема, на основі принципів взаємної поваги та суверенної рівності.

І все ж хотілося б відійти від емоцій та неупереджено проаналізувати стан двосторонніх відносин.

Позиція України щодо минулорічних подій у Грузії - загальновідома та збігається з позиціями практично всіх країн світу. Вона полягає у виключній повазі до суверенітету, територіальної цілісності і непорушності кордонів грузинської або будь-якої іншої суверенної держави.

Безпідставними є й закиди щодо постачання зброї до Грузії. Прикро, що незважаючи на неодноразові чіткі і зрозумілі роз'яснення української сторони щодо законності її дій на ринку зброї, російська сторона продовжує послідовну кампанію, спрямовану на формування сприйняття України як держави, що не дотримується міжнародних правил та режимів у галузі військово-технічного співробітництва.

У зв'язку з цим варто нагадати, що Грузія не була і зараз не є об'єктом жодних міжнародних санкцій чи ембарго Ради Безпеки ООН, ОБСЄ, Європейського Союзу та інших міжнародних організацій на поставку озброєнь, військової техніки чи товарів подвійного використання. Крім того, російські пропозиції запровадити такі обмеження в рамках ОБСЄ, внесені після російсько-грузинського конфлікту, підтримані не були.

Не може бути предметом політичних нарікань з боку Росії і курс України на інтеграцію в НАТО. Це змушує нас знову повторювати прописні істини про те, що право на вибір міжнародних засобів забезпечення національної безпеки, зокрема, участі у військово-політичних союзах, є невід'ємним елементом державного суверенітету будь-якої країни, і Росія має його поважати.

Нагадую Вам, що Закон України "Про основи національної безпеки України", який був ухвалений Верховною Радою України у 2003 році, у тому числі і керівництвом нинішньої опозиції, передбачає пряму інтеграцію України до НАТО, аж до прямого членства. Цим керується Президент України.

Також хотів би вкотре наголосити, що прагнення нашої держави до набуття членства в Альянсі жодним чином не спрямоване проти Росії, а остаточне рішення щодо вступу до НАТО прийматиметься лише після проведення всенародного референдуму.

Хочу особливо відзначити, що стаття 17 Конституції України не допускає розташування на території України військових баз іноземних держав. У той же час наша держава залишається вірною своїм міжнародним договірним зобов'язанням щодо тимчасового перебування Чорноморського флоту Російської Федерації на території України до 28 травня 2017 року та у повному обсязі виконує положення відповідних базових угод 1997 року.

Натомість, мушу констатувати наявність серйозних проблем в імplementації базових угод з боку російської сторони в питаннях землі, нерухомого майна, радіочастот, засобів навігації тощо. Протягом всього періоду базування Чорноморського флоту Росії на території України його командування систематично допускали грубі порушення двосторонніх домовленостей та законодавства України, про що українська сторона постійно інформувала російську сторону.

Україна послідовно виступає за розвиток прагматичних стосунків з Росією в економічній сфері, передусім в енергетиці. Україна розпочала програму модернізації української газотранспортної системи для доведення її рівня до високих міжнародних стандартів і готова залучати до цього процесу потенціал європейських країн та інших учасників.

Наша країна неодноразово на практиці підтверджувала свою надійність як партнера у транспортуванні енергоресурсів: газу, нафти та матеріалів для ядерної енергетики. Україна - одна з небагатьох країн світу, яка у червні цього року привітала ініціативу Російської Федерації щодо її готовності розпочати багатосторонній діалог з удосконалення міжнародно-правової бази у сфері енергетичної безпеки, яка, на наше переконання, має базуватися на Енергетичній Хартії та документах, напрацьованих в її рамках.

У Вашому листі також міститься чергове повторення відомих закидів, мета яких - спробувати позбавити Україну свого погляду на власну історію, власні національні інтереси, пріоритети зовнішньої політики. Переконаний, що питання історії поряд із рідною мовою, культурою, родинною етикою є фундаментальними засадами для формування держави та ідентифікації української нації.

Порушуючи на міжнародній арені питання про визнання Голодомору в Україні 1932-1933 років, український народ віддає також данину пам'яті мільйонам росіян, білорусів, казахів та представників інших національностей, що померли від голоду у Поволжі, на Північному Кавказі, в Казахстані та інших регіонах колишнього СРСР.

Відомо, що під час проведення Акції пам'яті "Незгасима свічка", присвяченої 75-м роковинам Голодомору в Україні, у вікнах сотень міст в усьому світі, у тому числі й у Росії, горіли свічки, що є свідченням багатонаціональної солідарності з Україною у визнанні цього факту.

Жодним чином не можу погодитися з нібито витісненням російської мови з громадського життя в Україні. Елементарні неупереджені оцінки мовної ситуації в Україні і Росії свідчать зовсім про зворотні факти.

Саме в Російській Федерації українська меншина практично позбавлена можливості реалізувати право на задоволення своїх національно-культурних потреб. Підтвердженням цього є відомі висновки міжнародних організацій.

Відповідаючи на зауваження про начебто втручання влади України у справи православної церкви, зазначу таке. Українське керівництво поважає канони і традиції церков та релігійних організацій. Церква в Україні відокремлена від держави, кожний громадянин має право сповідувати будь-яку релігію. Водночас ніхто не може заборонити громадянам вільно висловлювати свою позицію щодо будь-яких питань, у тому числі і релігійних.

Стосовно візиту Патріарха Московського і всієї Русі Кирила в Україну слід наголосити, що ним були висловлені слова вдячності на адресу керівництва нашої держави за високий рівень організації його перебування в Україні.

При цьому жодних негативних або критичних оцінок, які наводяться у Вашому листі і дискредитують сам дух цього візиту, Предстоятель Руської православної церкви, звичайно ж, не робив. Загалом ми вважаємо надуманим та недоречним пов'язування питань візиту в Україну Патріарха Кирила з двосторонніми політичними відносинами.

Коментуючи вимушене рішення української сторони щодо двох дипломатичних представників Росії, слід підкреслити, що перед таким кроком ми тричі офіційно доводили до російської сторони інформацію про неправомірні дії зазначених високопоставлених дипломатів.

Українська сторона надала достатню доказову базу їх діяльності в Україні, яка завдавала шкоди національним інтересам України. Натомість, відповідні дії російської сторони стосовно українського дипломата є абсолютно невмотивованими та безпідставними. Сподіваюся, що у майбутньому нашим обома державам вдасться уникнути повторення таких прикрих випадків, які затьмарюють двосторонні відносини.

Підсумовуючи наведене, хотів би висловити переконання, що вирішення наявних проблем українсько-російських двосторонніх відносин потребує інтенсивної роботи. Тому рішення відкласти приїзд нового російського посла в Україну, безумовно, не сприятиме конструктивному розвитку наших відносин.

Україна продовжує залишатися прихильником широкій співпраці з Російською Федерацією на основі взаємної поваги, рівноправ'я, шляхом підтримання конструктивного діалогу, в тому числі і на найвищому рівні. Готовність вести діалог за столом переговорів я підтверджував протягом останнього року щонайменше тричі у своїх листах на Вашу адресу. Цей заклик залишається актуальним і сьогодні. На жаль, раніше у відповідь я отримував лише запрошення на участь у скачках на приз Президента Росії та інших багатосторонніх заходах. Сподіваюся, що цього разу Ваша реакція на нього буде конструктивною.

Я впевнений у гарному майбутньому українсько-російських відносин, які базуються на глибоких традиціях дружби та добросусідства між народами наших двох країн і які очевидно є міцнішими, ніж інтереси окремих політичних кіл, та не залежать від ситуативної кон'юнктури політичного моменту.

З повагою,
Віктор ЮЩЕНКО.

З аналогічним текстом Президент звернувся до народу України
president.gov.ua

Росія намагається встановити в Україні маріонетковий режим

Росія проводить в Україні "кастинг маріонеток" напередодні виборів Президента. Про це на прес-конференції заявив експерт Інституту зовнішньої політики Дипломатичної академії при Міністерстві закордонних справ України Олександр ПАЛІЙ.

Коментуючи загострення українсько-російських відносин, політолог наголосив, що його ініціатором була не Україна. "Саме російське керівництво взяло на себе відповідальність за тональність звернення до Президента України Віктора ЮЩЕНКА і за ті відносини, що склалися між державами", - переконаний О.ПАЛІЙ.

На його думку, об'єктивних підстав для оприлюднення Президентом РФ Дмитром МЕДВЕДЄВИМ 11 серпня звернення на ім'я свого українського колеги В.ЮЩЕНКА не існує. "Там є лише емоції, незадоволення Україною, можливо, незадоволення тим, що Україна взагалі існує", - зауважив експерт.

На його переконання, головною причиною такої позиції російської сторони на сучасному етапі є намагання вплинути на результати українських президентських виборів.

"Росія сьогодні намагається встановити в Україні маріонетковий режим, який повністю й остаточно здасть країну. Сьогодні відбувається кастинг маріонеток, які намагаються довести свою лояльність, поцілувати чобіт", - наголосив О.ПАЛІЙ, додавши, що у такій ситуації значна частина політичної еліти не здатна рівно тримати перед Росією політичний хребет.

Особливо жорстко у зв'язку з цим політолог піддав критиці позицію Партії регіонів, яка "фактично пропонує здачу державного суверенітету".

"Упевнений, що більшість населення України з цим ніколи не змиряться, і поставити дуже правильну оцінку тим українським політикам, які пропонують ці речі", - сказав експерт.

Характеризуючи загальну спрямованість зовнішньополітичних пріоритетів Росії, політолог зауважив, що "російське керівництво провадить таку політику, яка призводить до конфліктів з усіма державами за усім периметром кордону.

"Російське керівництво вважає, що воно може витягнути цю конфліктну ситуацію, дуже довго її розвивати і мати з цього якусь користь", - сказав він.

Водночас О.ПАЛІЙ наголосив, що Україна, керівництво держави зацкавлені у розвитку нормального співробітництва, щоб "не витратити енергію на протистояння".

"Весь світ розвивається, а ми намагаємося з'ясувати, хто найголовніший у наших відносинах. Але поки що Росія в добросусідських відносинах не зацкавлена", - сказав політолог. gazeta.ua

Блог йому суддя.

До медведєвських блоготез

Пам'ятка для виборця

Не за горами вибори президента. Проте, схоже, що передвиборча кампанія вже давно почалася. У будь-якому разі, все суспільство жваво обговорює претендентів та можливі передвиборні технології, що можуть бути задіяні штабами претендентів. Під тиском багаторівневих інформаційних маніпуляцій буде надзвичайно важко не піддатися емоціям та залишатися до кінця усвідомленим у своєму виборі. Тому для тих, хто ще не визначився з своїм вибором, пропонуємо просту методику вибору свого кандидата шляхом порівняння кожного з претендентів з власними критеріями та якостями Ідеального Президента.

Одним з ефективних способів вирішення винахідницьких задач, наприклад, у машинобудуванні, є пошук ідеального рішення, до якого, вже потім, як до еталону, вивіряються всі знайдені рішення задачі, що можуть бути реалізованими на практиці.

Скориставшись цим способом, пропонуємо визначитися з якостями та критеріями ідеального Президента України, якого можна було б обрати на наступних виборах.

На мою думку, Ідеальний Президент:

Не викликає гострого несприйняття як на сході так і на заході.

Не замішаний в корупційних об'єктах і скандалах.

Не залежний від жодного з олігархічних кланів.

Інтелектуал, який адекватно розуміє задачі, що стоять перед президентом держави у сьогоденних умовах.

Той, у якого наявна політична воля до заміни СИСТЕМИ, здійснення реформ та непопулярних кроків.

Усвідомлює, має намір і здатний захищати інтереси України на міжнародному рівні.

Авторитетний у більшості середовищ: силових, інтелектуальних, бізнесових.

Підтримуваний командою відомих, авторитетних та професійних соратників.

Без сумніву, у кожного є свої критерії Ідеального Президента, які можна сформулювати у вигляді списку.

Далі все просто: складаємо таблицю, у першій колонці вписуємо сформульовані критерії та якості, а у верхньому рядку - прізвища кандидатів.

У суміжних квадратиках ставимо кількість балів за будь-якою, прийнятною для себе, шкалою відповідності кандидата заданим критеріям. Кандидат, який набрав найбільше балів, і буде найдостойнішим з точки зору того, хто заповнює таблицю.

Звичайно, результати відрізнятимуться, але коли таблицю заповнювати максимально об'єктивно та виважено, то, можливо, знайдеться спільний для більшості кандидатів, який найкраще відповідало критеріям та матиме найбільше якостей Ідеального Президента.

А публічне формування спільного списку критеріїв та якостей Ідеального Президента України може стати важливим кроком до консолідації суспільства.

Тарас Плахтій
pravda.com.ua

Формально звернення Президента РФ - це звернення до Президента України, але по суті - це звернення до українського народу. Це намагання відділити погану владу від хорошого, братського, дружнього народу, розсварити народ і державу. Цим займається еліта РФ уже не один рік. Вона стверджує: Влада - погана в Грузії, в Україні, тепер буде, мабуть, і в Білорусії, але народи там - хороші, оскільки наші, тобто радянські.

"Наш народ" - це такий імперський чи постімперський комплекс. Народ в колишньому СРСР для Кремля і досі "наш" але влада у нього інколи чужа, погана. Звідси випливає висновок: хорошому народу потрібна інша, хороша влада. Люди які знають, яка влада хороша для тієї ж України знаходиться відповідно в Москві.

В Кремлі впевнені, що в пострадянських країнах і особливо в Україні політики більш прозахідні, ніж народи. Тому саме через апеляцію до народу Медведєв і Путін намагаються прив'язати до Росії як Партію регіонів, так і інші напівпроросійські й псевдопроросійські сили, нагадати, звідки "ростуть ноги" їх електоральних успіхів.

Звернення Медведєва яскравий приклад такої політики. Таким зверненням, "закідом" в публічний український простір проблеми кризових відносин РФ і України, роздмухуються звинувачення нинішньої української влади в усіх кризах, які тільки можна уявити, включно з Карибською.

Звернення до народу "поверх" діючого президента, (хоча формально звернення нібито до нього), "поверх" політичних еліт України, "поверх" кандидатів в президенти має на меті змінити основний порядок денний президентських виборів, зробити з них референдум з недовіри збанкрутілому "прозахідному курсу" помаранчевих і довіри новому проросійському курсу.

Якщо це вдасться, то тоді кожного наступного разу у нас вже будуть не вибори, а референдум з довіри до тих політиків, які "підв'язалися до теми" і поклялися проводити політику Кремля. Це також і тест на лояльність, спроба оплести мережу зобов'язань майбутнього президента України.

На жаль, дехто вже пройшов цей тест із надзвичайною швидкістю і високими балами.

Але за цією зовнішньою оболонкою, за цим реєстром звинувачень і образ, претензій, які стояли в відеозверненні президента РФ проглядається і серйозніший зміст і більш серйозні речі.

Смисл сучасної російської внутрішньополітичної епохи, а відповідно і вся легітимність політичного режиму Путіна-Медведєва будується на "перемоденні" наслідків "лихих 90- рр." із їх демократизацією, приватизацією, лібералізацією, деїмпериалізацією і т.д.

Тобто завдання на 2010 рік і для Росії і для всіх пострадянських країн(саме так), - це подолати, забути деїмпериалізацію 90-х років, анулювати ціле 20-річчя імперського відступу, деїмпериалізації, дезінтеграції, декомпозиції пострадянського простору.

Зовнішньополітичний пріоритет Кремля - узяти реванш за Біловіжжя 91 року, розібратися з "прозахідними", "євроорієнтованими", "біловезькими державами", які виникли після Біловезької пущі, після референдумів про незалежності, які були в Україні і в інших країнах пострадянського простору.

Не випадково, що Медведєв вискочив зі своїми претензіями з відеоблогів напередодні святкування 18-ї річниці Незалежності України. Це намагання підвести рису під 20-річчям розпаду СРСР, під тим періодом, який розглядається в Росії як геополітична катастрофа. І який в Україні розглядається як момент виникнення незалежної суверенної державності.

Отже питання тут полягає в різниці трактування лише однієї сторінки історії оскільки саме тут кардинально різні історичні оцінки одного і того ж періоду. Для когось - це траур, а для когось - це народження.

Показово, що це послання формально адресовано Ющенку - він узагальнююча фігура для геополітичних неврозів і психозів, пов'язаних з геополітичною катастрофою початку 90-х років, в оцінці російської влади. Нинішній президент України - в очах Медведєва є особою, яка підсилює, підкреслює "родову травму" нинішнього політичного класу РФ, травму розпаду СРСР та революційних подій на пострадянському просторі середини 2000-х років.

Але лист Ющенку - це виклик не тільки Ющенку, як це кажуть деякі коментатори, а всім українським елітам, які є сьогодні, які були вчора, які утверджували Україну на протязі 18 років з її всіма стратегічними курсами і ресурсами. Це виклик всім партіям і політичній системі України.

Якщо Партія регіонів думає, що це грає на їхню перемогу й очікує відповідні економічні бонуси, то помиляться. Тому що основний меседж цього послання в тому, що Україна має право на існування як незалежна держава, тільки якщо вона буде у сфері впливу Росії.

На курс більш-менш самостійний, Україна не буде мати права, не кажучи вже про курс до НАТО чи ЄС. Оскільки у зверненні є закид і про складності, які є в російського бізнесу в Україні, то зрозуміло, що узгоджувати треба буде не тільки зовнішньополітичний, але і внутрішньополітичний курс, економічну політику.

Вибір моменту для проголошення великого наступу на Україну, який буде тривати принаймні всі 2010-ті роки,

Реакція українських політиків щодо заяви, яку зробив президент РФ свідчить про смисловий дефолт, який сьогодні характерний для нашого правлячого класу в цілому.

Якщо б цього дефолту не було, то замість коментарів ми вже мали би вимальований контекст ситуації, в якій була зроблена ця заява, контекст, в якому сьогодні перебуває і сама Україна і весь пострадянський простір.

виходить із того, що РФ вважає, що Україна зараз - це слабка країна, її державність неефективна, еліти розколоти, слабкі, партіям немає довіри. Народ перестав вірити в державу, а тому можна звертатися до цього народу, демонструючи, що є інша влада, є інші альтернативи - геополітичні й історичні. З точки зору Москви ситуація назріває така - Україна або ніяка, або російська.

Уже зараз РФ претендує на право вето щодо курсу української державності. Установити цю норму є завданням РФ на президентські вибори в Україні 2010 року. Ніякої багатовекторності, не кажучи вже про західний курс, західноцентризм, НАТО, у Кремлі для України не передбачають. Тільки курс, який буде влаштовувати РФ. Оцінку цьому курсу, його легітимність, буде визначати тільки Кремль.

Це загроза непроголошеному консенсусу еліт, який панував в Україні всі останні 18 років. Цей консенсус полягав у тому, що за наявності при владі як противників, так і прихильників вступу України, наприклад, до НАТО, всі розуміли, що потрібно мати дистанцію і до Москви.

Дистанціюватися від Вашингтону, Брюсселю, але мати дистанцію і до Москви. В такій дистанційності вбачалися "певні, хоча і неповні" гарантії проведення самостійного зовнішньополітичного курсу. Дистанціювання від Москви це те, що визначало основний вектор навіть за багатовекторності.

Певне дистанціювання від Москви і євроцентризму України - це те, що визначало основний історичний вектор української державності за 18 років новітньої незалежності.

Але зараз постає загроза навіть і такій багатовекторності і такому багатовекторному курсу.

Так що оптимізм тих політиків, які думають, що вони зможуть, після того як прийдуть до влади, балансувати між сходом і заходом як це вдавалося робити в 90-ті роки українському керівництву, не виправданий.

Виходячи із загального контексту нинішньої російської внутрішньої і зовнішньої політики можна чітко зрозуміти, які завдання ставить перед собою керівництво РФ щодо України на найближчий період.

Перше, - не просто привести до влади проросійські політичні сили, але зробити більше проросійською Партію регіонів.. "Русифікація регіонів" необхідна оскільки в них існують групи, які схильються до загравання як із Заходом європейським так і із Заходом України, тобто хочуть хоча би відносно збалансувати зовнішню й внутрішню політику.

По-друге, - змінити формат Януковича, як кандидата в президенти, повернути його в той формат, який був між першим і другим туром 2004 року,

зробити його глашатаєм проросійських політичних сил, прив'язати до "кремлізму" черговими передвиборчими авансами і анонсами.

Логіка анонсування полягає в тому, що якщо народ дійсно проголосує за Януковича як проросійського лідера, то тоді в будь-який час російське керівництво зможе говорити, що це вибір народу, який хоче бути союзником Росії. В цьому випадку поле для маневру Януковича - президента буде значно обмежене.

Третє, підсилити, а також створити умови, щоб, так звані ліворосійські політичні сили мали пакет влади і вплив у майбутній комбінації влади, щоб вони зліва, із російського флангу давили на того ж Януковича, якщо він буде Президентом.

Якщо ситуація в Україні буде йти за іншим, "прозахідним" сценарієм, а по суті проукраїнським, російське керівництво може стати на шлях провокування розколу України. Для цього Росія може відкрито підтримати "народ Юго-востока" України за принципом "хай Захід забирає Західну Україну - це буде Мала Україна, а Великої України не буде, - восток не отдадим".

Єдине, що можна протиставити цьому розвитку подій, це консолідація всього суспільства.

Українське суспільство знову може об'єднатися на засадах Європейського майбутнього, на входженні в європейський клуб націй як на ідеології, але для цього потрібно, щоб народ відновив віру в державу й державність, отримав реальний дивіденд від незалежності.

І отримати його він може тільки від власної еліти, яка повинна поділитися статками, заробленими саме на незалежності. Еліта повинна поділитися з народом своєю реальною владою, щоб народ повірив і своїй владі і собі, в свою державність і у своє майбутнє. Тобто потрібно терміново проводити реформи, вводити справедливі суди, гарантувати майнові й соціальні права громадян, тощо.

Потрібно підсилювати владу, і думати про проект "Незалежність-2", оскільки незалежність, яку Україна отримала в 91-му році, незалежність від СРСР, а не від Росії, себе вже вичерпала. Це важкий шлях, але його альтернативою є ведмежа любов.

Вадим Карасьов,
директор Інституту Глобальних Стратегій.
pravda.com.ua

Між "попихачами" й "страусами"

Вербальна атака російського президента на Україну внесла ясність у низку актуальних речей.

Перша з них - більш ніж очевидна відповідь на запитання "хотят ли русские войны". Якщо під цими "руськими" розуміти керівників цієї країни. Хочуть, хочуть, особливо якщо за це нічого не буде.

Між іншим, ці керівники вже ні про що не питають власне російське населення, якому телевізор чітко і безвідмовно показує кого ненавидіти і за кого голосувати.

Друге відкриття - початок усвідомлення в Україні значення слів російського президента, що Україна - це "найважливіший зовнішньополітичний пріоритет" Росії.

Тобто, по-простому, ціль №1.

Російська офіційна пропаганда сьогодні цілком і повністю замінила образ Грузії на образ України, і результати дають себе знати навіть на побутовому рівні.

Російське керівництво звинувачувало Україну в "антиросійській політиці". Але ж не український консул їздив з бомбами по Петербургу, а навпаки, російські військові перевозили ракети житловими кварталами Севастополя. І факт порушення російськими військовими двосторонньої українсько-російської угоди визнав сам командувач російськими ВМС Висоцький.

Саме Росія втручалася у виборчий процес в Україні в 2004 році. Вступ України до НАТО, якщо колись відбудеться, пройде без передислокації будь-яких іноземних військ в Україну, до чого країна явно не готова (і, вочевидь, не буде готова) ні на психологічному, ні на законодавчому рівнях.

Тобто навіть якщо такий вступ відбудеться, він буде чисто паперовим і ніяк не загрожуватиме безпеці Росії.

В Україні немає не те що антиросійської, а взагалі ніякої інформаційної політики, на відміну від "24-годинки ненависті" до України і українців російських ЗМІ, які абсолютно доступні тут, в Україні.

Дарма, що Україна на найвищому рівні прийняла Московського патріарха, який вів в Україні антидержавну пропаганду, ніяк не пов'язану з релігійними справами, так що сам патріарх подякував президентові Ющенку.

На цьому тлі звинувачення президента Медведева на адресу України і української влади сприйнялися, в тому числі й людьми, які традиційно добре ставляться до Росії, як голосливе повторення криловського вислову: "Ты виноват лишь в том, что хочется мне кушать".

Нещодавно російський патріарх Кирило фактично заявив, що 50 тисяч православних Словаччини мають право на свою церкву, а 35 мільйонів українців - ні, тому що "Словаччина ні для кого не є духовним центром".

Так само російський міністр оборони Сердюков заявив, що Росія зберігає присутність Чорноморського флоту в Севастополі, бо там є унікальна бухта.

Тобто, прямо говориться, що Україна не має права на важливі для неї речі, бо вони комуся, виявляється, потрібніші.

Виступаючи проти будь-якої історичної дискусії, російське керівництво найочевиднішим чином фактично визнає слабкість своїх офіційних концепцій, які не витримують зіткнення навіть із струмом історичної правди.

Атаки російської пропаганди на українських повстанців 1940-50-их років не відповідають історичній дійсності.

Адже ці повстанці воювали на своїй (!) землі, на яку СРСР прийшов на запрошення Адольфа Гітлера (!) в 1939. Повстанці воювали проти, без сумніву, найкривавішого тоталітарного режиму в історії людства, а до того ж, відчайдушно боролися проти багатого переважаючих сил супротивника в той час як усі інші народи Східної Європи були вишикувані "стрункою" перед сталінізмом.

І воювали вчетверо довше, ніж тривала Друга світова війна. Такої очевидної констатації історичної концепції, засновані на курсі історії КПРС, просто не в змозі витримати, звідси й істерика про неприпустимість "перегляду історії".

Ось як, наприклад, про ці проблеми пише російський письменник Михайло Веллер (народжений, до речі, в Кам'янці-Подільському):

"Во всех странах и во все времена приличные люди умели уважать своих врагов, если у врагов были мужество, убежденность, храбрость и

честность... В некоторых советских книгах об исторических войнах есть эпизоды: русский герой-воин, богатырь, храбрец погибает в неравном бою за свою родину, и его враги воздают дань мужеству павшего солдата.

Ни в одной русской книге нет обратной ситуации: чтобы русские воины воздавали дань уважения своему врагу. Всегда только в одну

сторону.

Ето то, что есть у англичан, немцев, французов, итальянцев, испанцев, американцев, а у русских никогда не было... Неспособность отдавать дань уважения врагу говорит о горестной холопской истории, о несправедливом восприятии мира вообще и немощечко о холопской зулусской морали: когда бьют меня - это плохо, а когда бью я - это хорошо.

Я бы назвал это нравственной незрелостью народа, которая всегда связана с недостатком уважения к собственной истории и недостаточным ее знанием". (<http://www.kp.ru/daily/24195/401427/>).

Якщо хтось гадає, що можна було б відмовитися від своїх героїв, і за це отримати спокій - то це зовсім не так, і досвід це підтверджує. Кремлю потрібна не одна історія, а вся Україна.

Варто поглянути на приклад Білорусі. Лукашенко здав Москві усе, що від нього вимагалось - мову, історію Білорусі, яку почав з 1918, розсварився зі світом. Після всього цього йому сказали - введи Білорусь в склад Росії чи то сімома суб'єктами, чи то однією автономією. Тобто, знищ свою країну, не більше і не менше.

На що Лукашенко, природно, відповів пасажем, що до такого навіть Гітлер не додумався.

Коли "наїзди" російського президента на Україну висвітлюють обличчя українських політиків, ми маємо чітко розуміти, чим вони торгують.

Партія регіонів вустами свого "спікера" Михайла Чечетова заявила, що ця політична сила підтримала б таку відповідь на звернення Медведева, яка б передбачала продовження перебування Чорноморського флоту Росії на території України та зниження і так дуже малої орендної плати.

У цьому зв'язку цікаво, що зробив російський прем'єр Путін, якби, наприклад, один депутат Думи або й ціла фракція запропонували віддати Сибір Китаю під "воєнну базу"?

Дивно, що Партія регіонів не запропонувала доплачувати Росії за перебування її Чорноморського флоту на території України.

Чимало інших політиків зайняли "страусячу" позицію. І лише коли зрозуміли, що електорату Януковича на всіх не вистачить (а, ймовірно, не вистачить навіть і йому самому), сказали своє слово. Та вже після того, як пролунало звернення президента Ющенка, підтримане більшістю громадськості.

Отже, висновки.

Між рабством і добросусідством є велика різниця. Чимало політиків цього не розуміють, і, судячи з усього, вже ніколи не зрозуміють.

Якщо Росія вважає, що це дуже розумно сваритися з усіма своїми сусідами, починаючи від Фінляндії, Естонії, Латвії, Білорусі й закінчуючи Японією і Китаєм, плазуванням її не переконаєш.

Її переконати можна лише внутрішньою єдністю України, нейтралізацією відповідних загроз.

Як Леонід Черновецький ганьбить киян, так і чимало діячів Партії регіонів ганьблять схід і південь України. Заслужені міста-мегаполіси явно зачепалися на гідних себе представників.

І, нарешті, найголовніше. Країна має зрозуміти, перед якою небезпекою вона стоїть. Схід, захід, центр і південь країни мають об'єднатися і не віддати країну манкуртам, які продадуть її за 30 срібників, або за годинник патріарха Кирила.

Олександр Палій, політолог, експерт Інституту зовнішньої політики Дипломатичної академії при МЗС України, кандидат політичних наук pravda.com.ua

Москва проти Києва

Звернення президента Російської Федерації Медведева у якому він "обгрунтував" недоцільність приїзду до України новопризначеного посла Росії в Україні, спричинило до політичного цунамі.

У даному випадку найменше дивує поведінка російського політикуму. Заява Медведева лягла на благодатний ґрунт: впродовж багатьох років у сусідній країні культивувалася ненависть до Української держави, українців, українського минулого і перспектив, зокрема, ставилася під сумнів доцільність існування України як незалежної держави. Тому нинішній виступ президента РФ слід трактувати як логічне продовження імперської політики Єльцина-Путіна, де акценти розставляє Медведев. Іншими словами, нічого нового у заяві Медведева немає. А тому й реакція української сторони мала б бути адекватною.

Але саме тут найбільше проблем.

Виявилось, що український політикум не готовий до чергового випробування на політичну зрілість, легко піддається на провокації, а головне так і не позбувся комплексу меншовартості перед Росією як однією із держав, з якою має спільний кордон.

Якщо заява Медведева переслідувала мету розчленувати українське суспільство по лінії Україна-Росія, то слід констатувати, що окремі вітчизняні політики піддалися на цю провокацію залюбки і першими.

Дивує лише легкість, з якою вони погодилися стати жертвою нового російського геополітичного плану, якому підходить назва "Примусити Україну стати частиною Росії".

Як і слід було очікувати, першими "жертвами" російської зовнішньополітичної акції стали політичні сили проросійської орієнтації, насамперед Партія регіонів, комуністи та різноманітні соціалісти, які, не моргнувши оком, стали на бік сусідньої держави.

Склалося враження, що цей сегмент вітчизняного політичного спектру настільки денационалізований, деукраїнізований та примітивний, що у випадку бойових дій, всілякі "регіони" і "ліви" не задумуючись перейдуть на бік ворога та зустрічатимуть окупанта із хлібом і сіллю.

Але не кращими виглядають інші, в тому числі, фактично усі представники "третьої сили", які напередодні президентських виборів намагаються дистанціюватися від офіційної влади та опозиції.

Жоден із них не спромігся чітко й недвозначно заявити, що у даному випадку маємо справу з черговою атакою Росії на українську державність, українську націю, її історію, мову, культуру, традиції.

Натомість почули "грізні" звинувачення в адресу нинішньої влади, яка у минулому наробила помилку. Але хто про це говорить? Колишні "помаранчеві" і "синьо-білі", які так і не стали "синьо-жовтими"?

Очевидно, що глибший аналіз українсько-російських взаємин дає підстави виставити претензії до влади.

Але вкотре наголошуємо, що йдеться про послідовну імперську позицію Росії, яка априорі не передбачає врахування позиції української влади, як влади незалежної країни, оскільки у переліку вимог президента Медведева лише ультиматуми, погодившись на які, Україна неминуче позбується власного суверенітету, а українці - національної ідентичності.

Адже Росія вимагає, щоб Україна погоджувала свою зовнішню політику із Кремлем, відреклася від європейських та євроатлантичних прагнень, відмовилася від власної історії та погодилася на подальшу русифікацію.

Не важно передбачити наступну вимогу Кремля: піднести на блюдечку Медведеву чи Путіну декларацію про зневаження власного національного суверенітету та перехід під політичну

юрисдикцію Росії.

До речі, така вимога не така й абсурдна як на перший погляд. На жаль, в Україні чимало впливових осіб, які вже сьогодні готові на такий акт національної зради.

Якою б мала бути "адекватна" відповідь української сторони?

Насамперед - влада й опозиція не мають сидіти у кушах, читай "канарах".

Буд-який серйозний зовнішньополітичний виклик, а заяву Медведева можна й необхідно трактувати як спробу замаху на українську державність, слід зустрічати консолідованою позицією президента, уряду парламенту та опозиції.

В історії незалежної України існують прецеденти, які свідчать, що Росія безсила проти злагоджених дій різних гілок української влади. Так було під час "кримської кризи", коли до влади рвалася маріонетка Кремля "президент" Мешков.

Чи багато співгромадян сьогодні пам'ятають про цього російського авантюриста?

Так було під час спроб Кремля приєднати до складу Російської Федерації український острів Коса Тузла. Не випадково російська влада та підпорядковані їй ЗМІ всіляко замовчують саме цю сторінку нашої "спільної історії".

Важливо не допустити зміни зовнішньополітичного курсу, як цього вимагає опозиція. Перше, опозиція не пропонує реальної альтернативи, а лише погоджується на вимоги Кремля.

По-друге, будь-який натяк на зміну зовнішньої політики в інтересах Росії свідчитиме про слабкість України, чим неминуче скористається Росія. І, нарешті, Україні закріється "вікно" на Захід, який вважатиме, що держава добровільно погодилася на васальну позицію щодо Москви.

Якщо ж доведеться робити корекцію власної зовнішньої політики, то лише у площині посилення власних збройних сил, їх подальшої українізації та плекання у них почуття національного патріотизму.

На жаль, будь-якого іншого способу захистити національні інтереси, територіальну цілісність і суверенітет Україна не має.

Врешті, якщо й потребує корекції внутрішня політика України, то передусім її гуманітарна складова.

Україна має виграти у Росії основний бій, а саме бій за душі власних громадян, значна частина яких перебуває у стані своєрідної суспільної шизофренії, коли через брак знань про справжню історію власної Батьківщини, її культуру і традиції, змушена "милуватися" гуманітарними цінностями Росії.

Ультиматум Медведева містить один позитив: він "рівняє хребти" багатьом українцям і робить це ефективніше ніж українська влада.

Богдан Червак pravda.com.ua

Зазвичай лідерство розуміється чисто функціонально. В більшості словників лідер це той, хто має вплив в групі і відтак спроможний нею управляти. Спосіб цього впливу - формальний чи неформальний, універсальний чи ситуативний, емоціональний чи раціональний - найчастіше береться до уваги. Але що таке лідерство змстовно?

Які лідери нам потрібні

Хто такий лідер?

Вебер виділяє три типи владо-рвання, вони ж лідерства - традиційне, харизматичне та легальне. Кожен з типів має свої найбільші ризики. Найбільшим ризиком традиційного лідерства є відхід від традицій. Найбільшим ризиком легального лідерства є порушення законів та обмеження прав прихильників лідера.

Найбільшим ризиком харизматичного лідерства є ситуація, коли удача відвертається від лідера і його ірраціональна привабливість зазнає краху.

Лідер це не той, хто має владу та аморальну здатність до жорстокого примусу, бо будь-яка влада заснована зрештою на довірі до чогось більшого, ніж сила. Коли є тільки сила, то такий лідер не зможе довго втримати владу.

Лідер це не той, хто демонструє розкіш, спокушає ще вищим добробутом чи заможністю, підкуповує опосередковано своїх симпатиків чи прямо роздає їм гроші, аби його любили, бо коли гроші проїдаються, нема більше чим підкуповувати.

Буває так, що такі псевдолідери навіть в борги залізають, щоб не припинити роздачу манти небесної. Але тим більше буває прокляття їх від нащадків, коли псевдолідером зрештою перестануть позичати, а діти та онуки віддаватимуть їхні борги.

Лідер це не той, хто миготить на публіці, бо впізнаваність дозволяє тільки здобути вплив на деяку групу, але не дозволяє його втримати. Відома людина стає рабом популярності, змушена витрачати на це все більше часу, відтак на розвиток якостей, які могли б слугувати лідерству, не лишається часу.

Лідер це не той, хто завжди говорить та діє, щоб подобатися публіці. Лідер це не той, хто паразитує на слабкостях людей, бо він може бути лідером недовгий час, і, зрештою, довівши людей до деградації, стає їх жертвою, якій вони дуже жорстоко мстяться.

Лідер це той, хто приймає виклики світу і відповідає на них по-новому. Лідер це той, хто бачить місце своєї групи в світі та у вічності. Лідерство це здатність до стратегування, тобто до глобальної дії, що розрахована на тривалі час.

Справжнє лідерство це демонстрація та поширення складних, але привабливих способів поведінки, нової позитивної етики, нового мислення. Лідер це той, хто є носієм мотивацій, які при їх наслідуванні ведуть до духовного зростання.

Лідер серед лідерів це той, хто не побойтись сказати всьому народу - ви дурні, ви жадібні, ви аморальні, щоб повести за собою тих, хто захоче це визнати і позбутися своїх вад.

Це такий лідер, хто може йти наперекір більшості, діючи незрозуміло для них, відстоюючи та доводячи в тривало-му протистоянні своє інноваційне, глобальне та перспективне бачення.

Лідер серед лідерів це той, хто створює та поширює нові ідеали, поступаючись, якщо потрібно, грішми, владою та популярністю, а не чіпляється за них усіма силами. Здатність до самопожертви в ім'я нових ідеалів - ось що таке лідер серед лідерів.

Духовні та світські лідери

Лідерство взагалі не є цілісним. Воно поділяється на духовне та світське. Тобто існують лідери світські, які прагнуть влади, грошей та популярності і спроможні завдяки досягненням у цих прагненнях управляти іншими.

Іноді, в специфічних ситуаціях, виникають лідери духовні, які не обов'язково релігійні, але такі, що прагнуть духовного розвитку та здійснюють його найбільш послідовно.

Духовні та світські лідери в історії завжди йшли поруч. Духовні лідери були байдужі до влади, грошей та популярності, вони уособлювали процес духовного зростання, а світські лідери шукали відносин з духовними лідерами і визнавали їх за своїх вчителів.

Тобто світські лідери завжди потребували духовних наставників, бо від них вони отримували мотивації через релігію та філософію, фундаментальні уявлення про світ та його перспективи, глибинні і почасті таємні знання для своєї діяльності.

Одна з найбільш потужних та послідовних спроб відділити духовний простір від простору світського належить Христу. Його послідовники зберігають це розрізнення впродовж трьох перших століть, являючи зразки духовної сили, яка поширювалася територіально через тих, хто проголошував Його вчення та розширював коло християн.

Однак з часів імператора Костянтина, християнство починає ставати державною релігією багатьох країн. Це призводить як до поширення християнства, так і до проблем в структурі лідерства.

Виникає дилема, яка не вирішена досі. Найбільш дієвим та охопним, щодо послідовників, духовне лідерство християнської релігії стає тоді, коли поєднується зі світським лідерством, тобто з державною владою.

Водночас світське лідерство привносить в духовний простір християнства світські проблеми - політичні, економічні та соціокультурні.

Саме таке об'єднання двох неподільних за задумом Христа (Богу Богове, кесарю кесарево) духовного та світського просторів призводить до розколу в християнській церкві, коли з'являються різні конфесії: православна, католицька та протестантська. Це значно послабляє духовний простір християнства.

Світська влада, посилюючи себе зв'язком з духовною владою, починає спотворювати духовну владу. Духовні лідери, стаючи світськими лідерами, втрачають свою духовну функцію, сприяючи поступовому звуженню духовного простору, хоча досягають при цьому і більшого світського розвитку.

З'являються дві традиції поєднання структур духовного та світського лідерства - цезаропапізм (примат світського лідерства над духовним) та папацезаризм (примат духовного лідерства над світським).

Породженням уявлень про справдливий світське лідерство є демократія, яка в ситуації зрощення духовного та

світського просторів, нищить духовність в обличчі світської влади, бо демократична більшість має здатність вбивати будь-який дух.

Демократія може бути соціально ефективною тимчасово, але знищуючи авторитарно, говорячи для більшості людей речі незрозумілі, розганяючи торгові у храмі і не застосовуючи при цьому будь-яких демократичних процедур. А от розіп'яли Його цілком демократичним волевиявленням, якому навіть авторитарний Понтій Пілат не зміг запобігти.

Поширення демократії по світу та розвиток засобів масової інформації назавжди змінили зміст та структуру лідерства. Лідерами тепер вважаються винятково світські лідери, хто прийшов до влади на виборах, про кого говорять ЗМІ, хто має грошову підтримку.

Світські лідери вже не шукають знайомства духовних лідерів, не намагаються вчитися у них, ігнорують їх або вказують їм чисто формальну повагу.

Духовні лідери перетворені на маргіналі - їх вплив суттєво зменшився, вони стали не потрібні владі, їх не люблять ЗМІ, їх відверто ігнорує бізнес. Звичайно тут є провина і самих духовних лідерів, які не змогли відстояти свою духовну позицію серед демократичних традицій та демократичних медіа.

Але таке ставлення до духовних лідерів значно погіршило і якість світських лідерів, які стали по суті сліпими вождями.

Сьогодні вважається, що лідерство це велика сила волі у досягненні своїх цілей, яка надихає та підкорює собі інших, безвідносно до сили духу такого лідера. Таке розуміння лідерства є найбільш небезпечним, бо заводять цілі народи у глухий кут історії.

Сумнівними лідерами були Гітлер та Сталін. Кожен з них був талановитим та вольовим світським лідером, але водночас і бездуховним сліпим вождем. Ці світські лідери вороже ставилися до будь-яких духовних лідерів, переслідували та знищували їх фізично.

Здатність світського лідера мислити та діяти глобально та перспективно має дуже суттєві обмеження, не дивлячись на його силу волі. Світський лідер без позитивних ідеалів або з подвійними моральними стандартами духовно губить народ.

Світський лідер, без уявлень про глобальні виклики та майбутні духовні перспективи, веде народ у прірву історії. Отже світський лідер без духовних лідерів є небезпечним для суспільства.

Ми завжди матимемо сліпих вождів, допоки не повернемо вплив духовних лідерів, які формуються та розвиваються в окремому духовному просторі. Це надзвичайно тонкий момент. Духовне лідерство має свою специфіку, воно не вмє агресивно пробивати собі дорогу до суспільної уваги, як це вмє робити світське лідерство.

Отже, мова не йде про те, щоб повернути духовних лідерів у політику, більше запрошувати їх на телебачення чи заохочувати прихильність до них бізнесу. Мова йде принципово про інше - про розвиток духовного простору, який би за своїми правилами, на своїй

власних засадах, здійснював та відстоював духовний суверенітет суспільства незалежно від світських справ, поза волею та діями світських лідерів.

Вихід з кризи через відновлення сильного духовного простору

Сьогоднішня світова криза є не стільки світська (фінансово-економічна), скільки загальноцивілізаційна духовна. Ми опинилися в замкненому колі - змінити ситуацію глобальної низької якості світських лідерів неможливо, оскільки її змінити могли б самі світські лідери, але вони не усвідомлюють цієї проблеми через свою низьку якість.

Водночас духовні лідери, які могли б знайти вихід з ситуації, значно втратили духовну силу, перетворилися на маргіналі і втратили свій вплив на світських лідерів.

Сьогодні доводиться задрити Мартину Лютеру чи Джордану Бруно, адже в ситуації авторитаризму, де зберігається духовний простір, духовна інновація може з'явитися і через конфлікт пробити з часом собі дорогу.

В ситуації демократії, за фактичної відсутності духовного простору, духовна інновація, навіть коли з'являється, не може бути представлена і викликати конфлікт, бо з носіями духовної інновації не те що сперечатися не будуть, їх просто не помітять, оскільки вони не мають впливу на світських лідерів і не мають доступу ні до влади, ні до грошей, ні до ЗМІ.

Іх навіть не оцінять як духовних лідерів, оскільки духовний розвиток знаходиться поза споживацькими цінностями і демократичною більшістю не може бути затребуваний в принципі. В ситуації зрощення духовної та світської влади, в середовищі демократії, духовним простором перестав опікуватися як держава, так і релігія. Так, духовна позиція дуже часто стає атеїстичною не тому, що у ній немає віри, а тому, що вона протистоїть церкві та релігії, поєднанням з державою.

Водночас справжня віра має піти проти церкви, аби стати духовною позицією. Держава і церква, що не служать духу, приречені на загибель.

Отже для того, аби відновити та розвинути задум Христа, потрібно зробити декілька пов'язаних кроків.

По-перше, повинно бути здійснене послідовне розділення інститутів духовного та світського просторів.

Духовний суверенітет будь-якої країни сам по собі має забезпечувати продукування фундаментальних ідей, уявлень, цінностей та "смислів за рамками життя", здійснення фундаментальних перетворень культури та цивілізації, створення та поширення нових стратегій, але не має обслуговувати політичний чи економічний суверенітет, споживацькі чи агресивні мотивації, хоча і може бути використаний для цього світськими лідерами.

По-друге, замість цезаропапізму та папацезаризму має прийти розділення структур духовного та світського лідерства.

Духовні лідери не повинні втручатися в поточну політику і не повинні служити світській владі. Світські лідери мають послугуватися духовними здобутками та вчитися у духовних

лідерів, але не повинні втручатися у їх духовне життя чи залучати їх до поточних справ політики чи бізнесу.

Світське лідерство панує у сьогоднішній, а духовне лідерство має більшу силу у віддаленій перспективі з точки зору поступового вільного поширення його здобутків.

Дилема лідерства - між збільшенням глобального впливу духовних лідерів завдяки їх перетворенню на світських лідерів та незалежністю локального духовного лідерства від світського водночас з меншим і повільнішим його впливом - має бути вирішена на користь другого підходу.

Духовні лідери не мають гнатися за територіальною охопністю та кількістю своїх прихильників. Не варто жертвувати силою духу та якістю духовного простору в обмін на глобальність одухотворення, вищу якість світського простору та швидкість його розвитку.

По-третє, духовний простір має стати ширшим, ніж релігія, має вміщати також науку, філософію та мистецтво. Звуження духовного простору до винятково релігії чи ще вужче - церкви - це його деградація.

Тобто дух має відтворюватися в усій повноті духовної діяльності, а не в замкнених генетично-спадкових, релігійних чи езотеричних колах. Будь-які ідеї створення "духовного ковчегу", як це наприклад пропонується в деяких книгах, є контрпродуктивними, бо дух не підлягає консервації.

По-четверте, духовний простір має стати глобальним, тобто він має існувати як єдиний в масштабах всього світу, а не в національно-культурних рамках держав. Саме автономний, розширений та глобальний духовний простір вперше породжує духовну конкуренцію різних шкіл різних онтологій (філософії, релігії, науки і так далі) не через інституційно-фінансову підтримку світської влади чи участь у ній, а безпосередньо як різні прояви духу.

Саме такий духовний простір має дозволяти народжувати, готувати та відбирати духовних лідерів.

По-п'яте, замість ситуації, за якої світські лідери є посередниками між духовними лідерами та Світом, має бути створена ситуація безпосереднього доступу до духовних лідерів всіх, хто шукає духовного зростання.

Це означає принципову зміну редакційної політики телебачення та медіа взагалі - культурні, філософські, наукові, мистецькі та дитячі продукти мають отримати таку ж кількість часу чи обсягу викладу, що і продукти, спрямовані на бізнес, політику та споживчу рекламу.

Окрім політичної цензури в правовому порядку має переслідуватись також споживча цензура, тобто така, яка відмітає все, що не підлягає матеріальному споживанню.

Це практично неможливо зробити силами світської влади. Цього неможливо досягнути в масштабах однієї країни. Це не має прямого стосунку до економіки чи фінансів. Водночас це ті цивілізаційні кроки, які, будучи здійснені в глобальному духовному просторі, можуть сприяти виходу світу з ситуації кризи.

Політично стурбоване українство останнім часом все більше намагається намалювати портрет національного лідера, персона котрого б, в ідеалі, відповідала не лише прагненням народу, але й максимально гармонійно вписувалася б в історичні, економічні, культурні, гео- та суспільно-політичні, одним словом, цивілізаційні системи координат, в яких нині власне і перебуває Україна.

Ось і нещодавно я натрапив на дві цікаві публікації на УП Сергія Дацюка (чит. 4 с.) та Тараса Плахтія (чит. 2 с.), на цю проблематику. Та й вирішив вставити і свого п'ястка до цієї тематики.

Не занурюючись в глибоку дискусію з авторами цих бачень національного провідника, все ж таки зроблю пару зауважень.

Епітафія національному лідерству українського політбомонду

Як на мене, тип національного лідера, запропонований Дацюком, більш відповідає майбутнім лідерам "третьої хвилі цивілізаційних революцій" (згідно Тофлера), котрі б "приймали виклики світу і відповідали на них по новому". Для України ж національні лідери "третьої хвилі" ще не на часі, тим паче, що й в світі із відомими таким, з певними застереженнями, лише один - Барак Обама. А наш потенційний лідер нації мусить усвідомлювати - "третю хвилю" цивілізаційних пертурбацій найкраще переживуть лише ті країни, суспільства котрих виявляться найбільш підготовленими до технологічних, інформаційних, інноваційних та пов'язаних із ними економічних, гео- і суспільно-політичних, культурницьких та інших перемін. Його завдання (чи якщо бажаєте - місія) трохи інші - стати дієвим виразником прагнення української нації щодо зламу постсовкової системи влади в Україні, закладення системних підвалин переходу від совка до демократії і конституційної та іншої законодавчої інституалізації революційних здобутків або процеси демократизації та консолідації демократії набули невідворотного характеру. Що стосується Плахтія, то його методологія пошуку ідеального президента абсолютно слухна. Але вона дасть користь лише в тому випадку, якщо ми, скориставшись цією методологією, абстрагуємося від нинішнього виборчого процесу і не будемо її застосовувати задля пошуку якогось химерного ідеалу в середовищі сутнього політбомонду. Все, що ми там зможемо віднайти, це навіть не краще з поганого, а

Гірше з найгіршого, або кого маємо?

Автору вже якось доводилося описувати бачення національного лідера в уяві пересічного українця. І тоді ж я був змушений констатувати: "Нація-лялька ще тільки намагається перетворитися на метелика. Тому в даний момент вона має непрезентабельний вигляд, і потребує національного лідера,

який на три голови вищий за неї та перебуває на тисячу кроків попереду. Тоді в нас усіх, разом узятих, з'являться деякі шанси".

Одна проблема - хто його, такого гарного, обере. І друге - де ви серед діючої політичної еліти таке "харошее" бачили? Дивилися та слухаєш нинішніх "лідерів нації" і чомусь не приходять на згадку Ганнібал, Атїла, Жанна д'Арк, Черчіль, Рузвельт, де Голь та навіть жоден з Бушів.

Натомість, згадуються або ж Хлестаков, або ж троянський кінь.

Тим не менше, вже за півроку нам саме із цієї публіки доведеться обирати президента.

Але, давайте домовимося, президентська, прем'єрська, спікерська чи якась інша вища державна посада далеко не завжди може персоналізуватися з поняттям лідера нації. Як і очільники опозиції лише в силу свого положення не можуть претендувати на національне лідерство. Тим паче, коли мова йде про нашу так звану опозицію та її провідників.

Втім, мені вже якось доводилося констатувати, що ні наша панівна політверства в цілому, ні окремі її політично-олігархічні клани, ні жоден із відомих політичних діячів неспроможні за означенням, в силу своєї совковості, здійснити те, що є сьогодні найнагальнішою проблемою для України - започаткувати глибокі системно-змінні суспільно-політичні та економічні перетворення.

Але, не дивлячись на очевидність цього факту, багато-хто із поважних політологів, продовжують прос-торікувати про можливість так званих радикальних реформ, у разі перемоги на президентських перегонах того чи іншого кандидата із середовища української постсовкової політеліти.

При цьому вірогідність такого кроку того чи іншого претендента обумовлюється такою купою необхідних сприятливих внутрішніх та зовнішніх чинників, що вона фактично зводиться до нуля.

А сам по собі запропонований процес такого реформування дуже нагадує процедуру обрізання хвоста цуцику, яка здійснюється не в результаті одномоментного хірургічного втручання, а як низка болючих операцій без анестезії вже дорослій собаці.

І до того ж, якось не враховується вірогідність того, що оскраженілий песик може пошматувати і самих горе-ескулапів.

В українських же реаліях для здійснення системно-змінної операції "обрізання совкового хвоста" потрібен не просто талановитий хірург-політик, а особистість здатна на вчинок. Тобто, якщо мову вести про вітчизняних владних достойників, то аби хтось із них побажав би серйозно не лише поз-

магатися за президентську посаду, а й примірити убрання батька нації, то він би мусив для початку не на словах, а на ділі хоча би дистанціюватися від пост-совкового панівного середовища.

Ну, про Юща, Юлю або Янека мова взагалі в цьому контексті навряд чи може йти, бо вони свої шанси, якщо й мали, то вже втратили.

До речі, якось стало по-модному вішати усіх собак на Ющенка за те, що він на хвилі суспільної підтримки не захопив чи не спромігся бодай започаткувати оті самі революційні зміни (найрадикальніші критики в цьому сенсі говорять про системні реформи, тобто знову ж таки про модернізацію українського союда), спрямовані на демонтаж совка.

І це дійсно так - ну, не зміг він, певно, побороти в собі совєтського бухгалтера.

Але з іншого боку, перефразовуючи одного російського барда, так і кортить запитати:

"І що вам Ющенко пенять, коль сами рожею не вышли?".

Бо чому відповідальність за це лише на ньому? Чому Янек у 2006-7 роках, чи Юля за період аж двох "воцарений" на прем'єрській посаді, маючи достатню серйозну електоральну підтримку та надзвичайно вагомий владний важелі, так і не спромоглися, попри деякі декларації, розпочати системні революційні зміни? (Якщо хто-небудь наведе приклад такої конкретної спроби - з мене пляшка коньяку).

А тому, що - боюсь здатися набридливим - усі вони вкупі з іншим так званим політбомондом - совкові деграданти, здатні продукувати лише одні і ті ж самі за своєю суттю ідеї: як би його відтермінувати власне перебудовування при навіть не деградуєчій, а вже агонізуючій владі.

І обрання ж будь-кого з цих персонажів президентом, стане результатом не стільки електорального волевиявлення, скільки підсумком домовленостей більшості вітчизняних олігархічних кланів, а значить - серйозним гальмом започаткування системних перетворень.

Ну, розмірковувати про шанси персонажів, на кшталт, Богословської, Тігіпка чи Тягнибока це суцільна маніловщина. Тим паче, що нині українське суспільство навряд чи потребує в якості лідера нації Жиріка в спідниці, ще одного невизнаного банкіра чи особу, котра заблукала поміж популістсько-радикальними гаслами та тоталітарною ідеологією.

Але ж маємо Яценюка. Цього вітчизняного яппі, українського Обаму, надію нації, чи як там його ще встигли охрестити не в міру улесливі фанати...

Ще раз перегляньте народні прагнення в частині, щодо сфер якими мусить перейматися лідер нації. Особливо ось оце "Нема такої сфери у

державному управлінні, бізнесі чи економіці...", - але далі не за текстом, а по факту, - де б не встиг засвітитися цей управлінський та політичний стахановець-багатоверстатник. Здавалось би - ось він лідер нації.

Але слухаєш це молоде обдарування і все більше чуєш, як по формі, так і по суті про реформи, а не про наболілі революційні системні зміни.

(Аби було зрозуміліше про що власне автор в цьому контексті вів і буде вести мову, мені здається необхідним деяке термінологічне роз'яснення.

Реформа (лат. Reformo) - перетворення, котре впроваджується владою з необхідності. Кінцева мета будь-якої реформи - зміцнення та оновлення існуючої державних підвалин, що, втім, не завжди призводить до покращення рівня життя.

А от революцію (від пізнолат. Revolutio,) як якісний стрибок у розвитку, розрив поступовості, відрізняють від реформи, в ході котрої здійснюються зміни якої-небудь частини соціальної, політичної, економічної, інших сфер, без кардинального перетворення підвалин існуючої системи.

Що в нашому конкретному випадку означає злам зашкарублї вкрай зареформованої посткомуністичної (або ж постсовкової) квазідемократичної системи державно-суспільних взаємовідносин і закладення підвалин розбудови дійсно демократичних Української держави і суспільства).

Можуть зауважити - це хоч і цілком принципові та основоположні, як для претендента на лідера нації, але все ж таки слова. А аудиту такого претендента треба також і за діями.

Гаразд. Давайте про дії.

Так, Яценюк час од часу підкреслює свою бучістю усуненність від нашого політбомонду. Він навіть десь заявляв, чи то про відмову від депутатських привілеїв, чи то про складання з себе недоторканності, чи то про самопозбавлення від усієї цієї синекури гамузом. Але, маючи при цьому на кишені депутатського мандата, все це, знову ж таки, лише слова.

А була ж у нього чудова можливість. Полишаючи спікерський фотель, не затягувати тую процедуру до непристойної паузи, на кшталт коли ти, будучи тамадою і лягнувши щось не те, скандально розпрощався із учасниками застілля, а потім мнешся в коридорі перед вихідними дверима в надії, що ті спам'ятаються і от-от позвуть тебе назад.

А ляснувши по парламентській трибуні - на додачу ще й заяву про складання депутатських повноважень, так гримнути верховнорадівськими дверима, щоб гул ще й досі лунав в електоральній свідомості.

Не спромігся, не схотів, не прорахував, а мо просто переляк трафив від жажіття податися в глуху опозицію? Це сьогодні вже й не так важливо.

Бо тепер Яценюку пригадають інші дії, які не те що лідеру нації, але й навіть кандидату в президенти навряд чи личать.

І ябедничество на кобрівського полковника Кожу Ющенкові, котре більш притаманне ображеному хлопчачу-гладкі, ніж хай і не першій, але й не другій за посадою особі в державі.

І кусання чиеїсь нардепівської кінцівки в ході чергової парламентської штурханіни.

І після виходки Ратушняка, багаторхто з'ясує, за що власне б'ють по морді, а не по паспорту.

І сумбуру, якусь панікерську поведінку, мабуть, від усвідомлення можливого випадіння із першої політбомондівської шеренги, якраз напередодні проголошення ПРІБЮТ-івської ширки, яка між тим так і не склалась.

І це замість того, аби звернутися від імені свого Фронту із закликом до народу про організацію активного спротиву загрози узурпації влади в країні - ще один дівей і напевне останній втрачений шанс.

І подібна млява безхребетність притаманна не лише Яценюку. Чому той же Гриценко, здавалось би "ну, справжній полковник", досить переконливо поторочивши на парі-тріці ток-шоу про системні зміни, тут таки видав на гора косметично-реформаторську Конституцію порядку, яка до революційних перемін, особливо в частині громадянських прав і свобод, має таке ж відношення, як військовий статут до Білля про права.

Між іншим, десь із півроку тому я поспитав наближеного до "Громадянської позиції" знайомого політтехнолога: а чом би Анатолію Степановичу, замість закликів до активних громадян "підставляти свої плечі, знання, досвід недієздатній державі" задля "наведення порядку в країні", просто не податися задля того ж в беззаперечну дієву опозицію до сутньої влади з одночасною апеляцією до народонаселення, а на підтвердження своїх намірів не скласти депутатські повноваження?

У відповідь цей інженер політичних душ замавах на мене руками: "Що ти, що ти - депутатство це чудовий стартовий майданчик у президентській виборчій гонитві!".

А, як на мене, теперішнє депутатство - це шлях до політичної могили вже завтра, про що, між іншим, свідчить рейтинг в межах статистичної похибки того ж таки Гриценка вже сьогодні.

Ну, про Литвина можна було б і промовчати. Бо навіщо він потрібен країні, з'ясувалося тут-таки, як він вдруге вгніздився в спікерське крісельце.

Але, як на мене, надзвичайно промовистим став той факт, що як тільки наш спікер почав публічно ганити прогнилу систему влади, розповсюджуватися про необхідність не реформ, а системних перетворень, натякаючи на можливі власні апеляції "до гніву народного", як перелякана система відразу ж в українській глибинці відшукала Пучака.

Зачекайте, далі буде ще цікавіше. Злив вбивчого компромату в ході цих виборчих забавок, схоже, набере таких масштабів, що, власне, впору буде говорити про самознищення агонічної системи постсовкової влади в Україні.

А самі ж учасники цієї бойні, попри все, будуть знов і знов шукати захисту в старій владній системі координат, бо ще раз вивести людей на майдани цим деградантам навряд чи пощастить.

І кого б не обрали президентом із числа персонажів зі старої заяложеної політбомондівської колоди, лаври національного лідера йому не світять, а значить і президентство його, швидше за все, буде нетривалим.

Якщо воно взагалі відбудеться?..

Валерій Семиволос,
Харківська область, с. Губарівка
pravda.com.ua

Коли Бандеру визнають героєм на рівні держави?

У рік сторіччя від дня народження керівника Організації українських націоналістів Степана Бандери не припиняються суперечки довкола його постаті. Одна з основних дискусій розгортається щодо того, чи доречно присвоювати йому звання Героя України.

У жовтні 2007 року Президент Віктор Ющенко своїм указом присвоїв звання Героя України командирі Української повстанської армії Роману Шухевичу. Оскільки командир УПА фактично був підлеглим Степана Бандери, після указу Президента вкотре розпалилися дискусії щодо присвоєння звання героя самому очільнику ОУН-УПА. Степан Бандера - постать для українців неоднозначна. Опоненти вважають його мало не за колабораціоніста, натомість прихильники називають провідником національно-визвольної боротьби.

Завідувач відділу історії України 20-30-х років ХХ століття Національної академії наук, професор Станіслав Кульчицький вважає: поки не час офіційно визнавати Степана Бандеру героєм. Дослідник припускає, що подібне може поглибити суперечки в українському суспільстві. "Головне зараз інше: донести до українських громадян, що таке Україна, що таке справжня українська історія. Потрібно, щоб історична пам'ять прокинулася. Чи можна це зробити присвоєнням Степану Бандері звання героя? Думаю, ні", - каже історик.

Натомість провідний експерт Інституту зовнішньої політики Дипломатичної академії при МЗС України Олександр Палій переконаний: запеклі дискусії довкола постаті керівника ОУН-УПА незабаром вщухнуть. "Істерика, яка є навколо цих проблем, відійде, оскільки навіть у різних регіонах України є розуміння, що ті люди, які боролися за цю країну, заслуговують на винагороду", - наголошує він. А вже автор фільму "Три любові Степана Бандери", журналіст Юрій Луканов зазначає, що офіційне визнання лідера ОУН-УПА Героєм України є лише "формальним жестом". "Об'єктивно він уже є героєм. Це надзвичайно вагома постать, яка зі своїми плюсами і мінусами однозначно зіграла дуже велику роль в історії", - вважає він.

Напередодні стало відомо, що Ліга українців Канади надіслала на адресу Президента України відкритого листа. У ньому висловлено прохання посмертно присвоїти Степану Бандері звання Героя України і таким чином "відновити історичну справедливість" щодо постаті керівника ОУН. Олена Ремовська radiosvoboda.org

Той факт, що Україна дедалі більше перетворюється на об'єкт керованої дестабілізації, нині не викликає сумнівів у середовищі поважних політичних оглядачів. Адже йдеться про речі очевидні...

Іноземний чинник активно впливає на українську ситуацію, випробовуючи на Україні різноманітні методи штучної руйнації державності, застосовуючи комбінований зовнішній і внутрішній тиск у різних сферах: економічній, політичній, військовій, інформаційній, релігійній, культурній тощо. Зовнішній тиск узгоджується і синхронізується з діями потужної "п'ятої колони" всередині України в особі багатьох політичних партій, депутатів, громадських організацій, місцевого самоврядування в окремих регіонах, телеканалів і газет.

Відсутність будь-якого політичного протистояння "п'ятій колоні" з боку української держави протягом 18 років незалежності зробила ці антидержавні сили надзвичайно впливовими і могутніми, здатними надавати велику допомогу Російській Федерації та її спецслужбам у справі деконсолідації, територіальної та ідеологічної фрагментації України.

На жаль, на рівні державної влади України питання про діяльність "п'ятої колони" та про методи її нейтралізації не порушується, в кращому разі негласно визнається ця прикра обставина. А тим часом український "човен" безжально розгойдують і його амплітуда стає дедалі небезпечною.

№32(182), четвер, 20 - 27 серпня 2009 р.

ТЕЛЕ РАДІО ІНТЕРНЕТ **НОВИНИ** 6

Україна - прохідний двір на політичному протязі?

Уроки літа 2009 року: "мирна" атака з півночі

Літо 2009 року продемонструвало, що кремлівські аналітичні центри активно шукають специфічні методи впливу на Україну, що відрізнялися б від методів тиску на Грузію, але були б не менш ефективними. До цього спонукають такі об'єктивні обставини як національна і регіональна неконсолідованість українського населення (на відміну від Грузії, де грузини демонструють високий рівень єдності як щодо Росії, так і НАТО), неефективність української влади у справі захисту національної безпеки, внутрішнє побоювання в середовищі української верхівки, безконтрольність із боку Києва місцевих еліт і структур самоврядування, відсутність належної реакції офіційного Києва на глибоке втручання Москви в українські справи.

Влітку 2009 року Кремль продемонстрував Україні певні елементи своєї стратегії на українському напрямку. Цю стратегію умовно можна назвати стратегією "мирного вторгнення", коли великі маси російських громадян під різними "гуманітарними" претекстами в'їжджають в Україну для організації гучних пропагандистських акцій, що можуть виступати як прикриття для заходів дестабілізації України: актів громадянської непокорності, масових заворушень, сепаратистських дій тощо. Зрештою, для масової антиукраїнської пропаганди і агітації, для провокування виступів проти України. Нинішнє керівництво Російської Федерації навіть не приховує, ба більш, демонструє свою причетність до таких акцій. Зокрема, коли кілька тисяч російських байкерів зібралися здійснити мотокидок в українське місто Севастополь для підтримки Чорноморського флоту Російської Федерації, прем'єр-міністр Росії Володимир Путін особисто благословив цей намір і вручив лідеру російських байкерів пану Залдостонову державний прапор Росії.

Символічно, що в інтерв'ю російським ЗМІ після відвідання українського міста, Залдостонов сказав, що, на його думку, "Севастополь готовий до референдуму про російський статус". Приїзд було організовано цілком у стилі російської "мирної окупації міста": тисячі мотоциклів під російськими прапорами, потужний медіа-супровід російських і

проросійських телеканалів, анти-українські гасла і обіцянки "швидкого визволення" з під влади України. Оскільки жодних перепон з українського боку не було, російським байкерам дуже сподобалося визволяти "поневолене населення" і вони виступили з ініціативою (її вже підтримав перший заступник голови міської державної адміністрації Володимир Казарін) створити в Севастопольському районі Балаклава постійний російський байкерський центр. Можна уявити, скільки там буде "байкерів" зі складу ФСБ, ГРУ, СЗР та інших російських спеціальних служб. Що ж, це цілком вкладається в стратегію "мирного вторгнення", виступаючи її складовою у вигляді "мирної анексії" українських територій. Поки що "мирної", до настання години "Х"...

Вкладаються в цю стратегію і плани патріарха Кирила і севастопольського міського начальства збудувати в місті "Православний центр" і "Подвір'я Московського патріарха". Є побоювання, що з цими установами може статися те ж саме, що сталося з Домом Москви в Севастополі, коли реальна діяльність абсолютно не збігається з декларованою.

А візит до України Московського патріарха є також елементом цієї стратегії "мирного вторгнення" і "мирного завоювання". Адже в Москві ніхто й не приховував, що про підсумки своєї подорожі Україною Кирило, повернувшись на батьківщину, негайно доповів президентові Російської Федерації Дмитру Медведеву. Якщо пастир відвідував свою паству в Україні, то до чого тут глава російської держави та її верховний головнокомандувач?

Виступаючи на півдні України, патріарх Кирило закликав перетворити український Крим на центр масової прощі російських християн. Що ж, під цим претекстом можна організувати "мирний" похід в Україну 400-500 і більше тисяч російських прочан, фанатичних прихильників Московського патріархату під гаслами "возз'єднання України з Росією". Поміж прочан можна замаскувати потрібну кількість російських козаків, формувань спецпризначення і таке інше. А який необмежений політичний простір виникне для будь-яких провокацій... Для організації масових заворушень, для брутальних дій Російської Федерації "з метою захисту прочан", для "мирного захоп-

лення" українських міст і містечок із вивішуванням прапорів Росії і оголошенням українських територій "зоною слов'янського братства" під двоголовим орлом... Все це буде супроводжуватися істеричним вереском російських ЗМІ стосовно того, що "народ України всупереч націоналістично-проамериканській владі в Києві мріє об'єднатися з братнім російським народом". Це вже було відпрацьовано в 1940 році в Латвії, Литві та Естонії. Тільки тоді говорили про "нестримне бажання естонського, латиського і литовського пролетаріату об'єднатися з братнім робітничим класом Радянського Союзу". Важко уявити, що саме сказав патріарх Кирило президенту Медведеву, але цілком можливо, що щось на кшталт того, що "Україну можна взяти голими руками".

А що ж Україна?

Від цих подій літа 2009 року залишилося враження цілковитої розгубленості й безпорадності українських владних структур. Здавалося, що керівні кола України просто не знають, що робити, як реагувати, як оцінювати те, що сталося. Схоже на те, що всі дії Російської Федерації на теренах України для українського начальства завжди є несподіванкою, на яку воно відповідає розгубленістю, шоком і ступором. Це пояснюється тим, що, здається, ніхто з можновладців системно і заздалегідь про такі події і власну реакцію на них не думає. А прислухатися до думки експертного середовища не є її звичаєм. Крім того, експертне середовище треба наполегливо формувати, вирощувати і фінансувати. Треба вчитися з ним співпрацювати на постійній основі, тоді з'явиться шанс успішно діяти на випередження. До речі, кількість аналітичних центрів України є мінімальною у порівнянні з Росією, не кажучи вже про Європу і США.

Держава не має часу і коштів, а її керівники часто просто не розуміють важливості такої діяльності, а олігархи не цікавляться всім тим, що виходить за межі їх егоїстичних потреб поточного моменту.

Але навіть яки таких центрів було в Україні більше, ніж у Лондоні чи Вашингтоні, все одно влада повинна мати політичну волю і мужність брати на себе відповідальність. Жоден політичний експерт не може замінити собою

державного діяча. А літній "мирний наступ" Російської Федерації на Україну - то лише початок, далі буде. І до того продовження необхідно ретельно готуватися вже сьогодні. Російський політикум сприймає візит патріарха Кирила в Україну як своєрідний і успішний політичний прорив. Це неминує спонукатиме російське керівництво до "мирного реваншу" на президентських виборах в Україні 2010 року за ганебний провал російських планів у 2004 році.

Треба також мати на увазі, що повновладний прем'єр Росії Путін сприймає українські вибори 2004 року як свою особисту поразку. Враховуючи відому світу мстивість цього діяча, слід очікувати російських намагань досягти попередньої мети новими методами, новою тактикою. То ж політичний хід, який можна назвати "мирний напад на Україну", буде використовуватися дуже активно. Поки що жодних варіантів української протидії цьому не помітно. Але ж із російського боку йдеться про намір мирного, без застосування збройної сили, знищення української держави внаслідок її тотальної дестабілізації, порушення порядку державного управління, поширення хаосу і анархії тощо. Українцям ще доведеться на власному гіркому досвіді переконатися в тому, що означає мати відкритий кордон із такою державою, як путінська Росія. Але то дещо віддалена перспектива, нині на порядку денному Кремля взяття під контроль українських президентських виборів.

Мета - не допустити до влади патріотичного і самостійного політика і допомогти перемозі політика маріонеткового типу. В цьому дуже допоможе масований тиск на мізкі українського виборця в тому числі й шляхом організації масових походів російських громадян в Україну, масових молитов, усіяких російсько-українських імпрез, конференцій, форумів тощо. Всі ці виклики треба мати на увазі. А стратегічно Україна потребує жорсткішого режиму свого державного кордону, щоб не перетворитися на політичне "Дике поле" часів наїздів усіяких орд на Україну...

Igor Losen
radiosvoboda.org

Треба віддати належне російським режисерам

Спочатку Кирило зав'язує духовні вузлики двох братніх великих народів. У наступній сцені - в розігріте християнське серце українця проникає гіркий смуток Дмитрія Анатолійовича про антиросійський курс адміністрації Ющенка.

Велика спокуса виділити кілька майстерних художніх прийомів зі звернення російського президента.

Зокрема гіпербола, тобто літературне перебільшення про "антиросійську позицію України у зв'язку з варварським нападом режиму Саакашвілі на Південну Осетію" - як відомо, "антиросійську позицію" зайняло усе світове товариство, за винятком Нікарагуа.

Хороша літературна фігура про НАТО: "Політичне керівництво України, ігноруючи думку громадян своєї країни - не кажучи вже про відому Вам позицію Росії, - уперто продовжує курс на вступ до НАТО. Причому в якості "аргументу" використовуються натяки на "російську загрозу" безпеки України, якої, як Ви чудово знаєте, немає і бути не може".

Останнє твердження є неабияким применшенням, особливо якщо брати до уваги попередній абзац про події в Грузії.

Ще одне. "Складається враження, що в Києві послідовно домагаються розриву усталених економічних зв'язків із Росією, у першу чергу в сфері енергетики". У багатьох таке враження, але одне уточнення географічного характеру - розриву домагаються не в Києві. Хоча б тому, що у Києві навіть з реакціями на заяви складно...

Можна продовжувати, але хотілося б ще звернути увагу на час. Американці називають це "perfect timing", що перекладається як ідеальне планування. Весь український політикум на курортах, окрім звісно Неї, яка роздає квартири, бо, як відомо "Вони відпочивають - вона працює".

В українського інформаційного простору вимушена дієта, а відповідно - голод. Тому послання від Медведєва одразу наповнило червоним та чорним жирним мереживом заголовків новинні стрічки усіх ЗМІ.

Єдине, що трохи поспувало інформаційну картинку - це Ратушняк, який теж добре попрацював на міжнародний імідж України, але дещо по іншому вектору.

Важливо розуміти, що це зовсім не початок, а тим більше не кінець українсько-російського морського бою, який дипломатичною мовою прийнято називати стратегічним партнерством. Незручністю є те, що з боку України ціла когорта капітанів, які спочатку мають знищити одне одного, щоб зрозуміти, що корабель, власне, вже давно не "побєда", а "беда", який йде на дно. Особливістю з російського боку є те, що матрешка із Путіна і Медведєва веде стратегічно бездоганну гру. Навіть їхні холості постріли по наших цілях - як то візит патріарха Кирила до Києва - перетворюються для нас у хімічну атаку з потужними наслідками, чому сприяють усі відомі лідери із синдромом гетьмана лівобережної України.

На кожну кольорову революцію знайдеться свій відбілювач

Важливо розуміти, що незабаром зима. А в українсько-російському контексті - це означає похолодання в прямому газомову сенсі. І нарешті кульмінація - президентські вибори. Хто має сумнів, що заява російського президента 11 серпня і вибори українського президента 17 січня - це хронологія різної історії?

Тепер спробуємо розібратися, до кого звернена заява Дмитра Медведєва.

Найменше до Віктора Ющенка. Його рейтинг у три відсотки не загрожує Росії вступом України до НАТО та ЄС, а відтак навіщо переводити чорнило.

Найбільше - до українського виборця. Одного разу, у 2004 році, він уже зробив історичну помилку. У найбільш інтимний момент, в кабінці для голосування, український виборець зрадив В.В. Путіну.

Очевидно, що для родинних українсько-російських зв'язків друга зрада фактично означає розлучення. І Москві є чого турбуватися, бо доведеться остаточно попрощатися із майном, яке сьогодні, ще здається, можна повернути чи то коханням, чи то погрозами.

Заява безумовно мала бути почута українськими кандидатами. Усіма без винятку. Вона має на меті сформулювати риторику майбутньої політичної кампанії.

Якщо парламентські вибори 2006 року проходили під гаслами, хто краще поведе Україну вперед до Європи, то президентські вибори 2010 мають пройти під гаслами, хто краще поведе Росію назад в Україну, або щось на зразок.

Заява була розрахована, безумовно, і на російського громадянина. І судячи з рейтингу підтримки росіянами свого керівництва, та близький до нього рівень ворожого ставлення росіян до України, стара добра пропаганда в Росії працює ефективніше, ніж незалежна журналістика в Україні.

Заява також розрахована на Європу. Схоже, що їй буде ще важче реагувати, ніж Віктору Андрійовичу. Після грузинських подій вона на такому шпагаті між європейськими цінностями і співробітництвом із "Газпромом", що кожен рух може спричинити больові відчуття в найчутливіших місцях...

Тепер про головне - про реакцію українських державних мужів

З огляду на коментарі, всі українські політики відреагували як кандидати, що добре знають соціологію голосів електорату східної та південної України. Жоден - як український лідер.

Шановні учасники перегонів, Вікторе Федоровичу, Юліє Володимирівно, Арсенію Петровичу, Володимире Михайловичу, і далі за списком, - ви не зовсім зрозуміли!

Це не заява Дмитра Анатолійовича особисто до Віктора Андрійовича, це гірше ніж те, що заступник керівника "Кобри" показав Яценюку, коли той був спікером парламенту.

Це всім вам разом і кожному особисто, владі, яка представляє і хоче представляти український народ, а саме 46 його мільйонів.

У принципі, реакція старої когорти передбачувана.

Тимошенко у своєму стилі відповідає і "так", і "ні" на питання "Так чи ні?". Якщо ще не відповіла, то незабаром це зробить.

Янукович відповідає так, що складається враження, ніби він працює на півставки в українській опозиції, і на півставки в російській адміністрації.

Литвин заявив, що цю ситуацію кандидати будуть використовувати "для мобілізації електорату", і цією ж заявою почав його мобілізувати.

Серед нових облич - ситуацію прокоментував Арсеній. І поки що складно уявити, як його реакція вписується в стратегію "врятувати країну".

Ющенко. Очікування його реакції відгукнулося десятками коментарів, блогів та статей в українських ЗМІ.

Цієї відповіді очікувало не 3% виборців, які сьогодні підтримують Віктора Андрійовича, а принаймні 52% людей, які у 2005 голосували за Президента незалежної України.

Рейтинги до непізнаності змінилися, але попит на лідера в державі залишається. І хоча, здавалося, мовчазна пауза затягнулася до непристойності, Ющенко дав дуже гідну відповідь. Це відповідь вже не кандидата, але ще Президента.

Всі ці події наводять на думку, що помаранчева революція безумовно стала не лише епілогом до старої історії, а й передмовою до нової. І що на кожну кольорову революцію знайдеться свій відбілювач.

Олег Рибачук
pravda.com.ua

Передплатний індекс – 96202

Свідчення про державну реєстрацію: серія КВ № 10670 від 25.11.2005 р. Засновник і видавець – Агентство інформації та реклами

вул.Володимира Великого, 18, Львів, 79053, тел.: 234 02 97, факс: 297 60 97, e-mail: dr_novunu@ukr.net

Передрук будь-яких текстових чи візуальних матеріалів, надрукованих у газеті, можливі за письмовою згодою редакції при обов'язковому посиланні на видання.

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати матеріали, які публікує. Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій.

Матеріали, позначені «на правах реклами», публікуються на комерційних умовах. За достовірність реклами відповідальність несе рекламодавець.

Передплатний індекс – 96202, передплатна ціна на один місяць - 5,68 грн.; на три місяці - 17,04 грн.; на шість місяців - 34,08 грн.; на рік - 68,16 грн.

Державний комітет зв'язку України УДПЗПЗ "Укрпошта"		Ф. СП-1										
АБОНЕМЕНТ «...Новини» (найменування видання)		На газету журнал	96202 (індекс видання)									
		Кількість комплектів										
На 2009 рік по місяцях												
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	
Кому _____ (Прізвище, ініціали)												
Куди _____ (поштовий індекс)												
ДОСТАВОЧНА КАРТКА												
ПВ місце літер		На газету журнал	96202 (індекс видання)									
«...Теле, -радіо, -інтернетНовини» (найменування видання)												
Вартість		передплати	грн.	коп.	Кількість комплектів							
		переедресування	грн.	коп.	коп.							
				На 2009 рік по місяцях								
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	
поштовий індекс		місто _____		село _____		район _____		область _____		вулиця _____		
код вулиці												
буд.	корп.	кв.										
Кому _____ (Прізвище, ініціали)												

Редакція:

головний редактор –
Олександр Корець,

заступники головного редактора –
Олег Пендерецький, Христина Карась,

технічний редактор – Богдан Богач,
дизайнер – Христина Хоростіль,
відділ політики – Назар Зазой,
відділ економіки – Роман Старший,
відділ мистецтва – Оксана Клименко,
відділ аналітики – Анатолій Горинь,
відділ новин – Валерій Потоцький.

Філії (кореспондентські пункти):
м.Київ – Оксана Клименко,
м.Івано-Франківськ – Ельвіра Блінцова,
м.Тернопіль – Галина Михайлова,
м.Луцьк – Олександра Бігун,
м.Рівне – Григорій Кремінь,
м.Житомир – Павло Письменний,
м.Чернівці – Костянтин Журавчак.

Адміністрація:
директор – Олена Сахарук,
головний менеджер – Віталіна Пенягіна.

Реклама:
Христина Карась тел.: 242 54 80,
факс: 297 60 97,
моб.: 8 097 749 59 73
e-mail: dr_novunu@ukr.net

Технічна підтримка редакції:
НВКФ «Техноекс»,
директор – Олександр Ренн.
Юридичне обслуговування:
Віталій Руцзак.

Друк:
«Видавничий дім «Молода Галичина»
(м.Львів, вул.Угорська, 14).

Номер підписано до друку о 21.30.
Зам.№882.
Наклад: 30000 прим.

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.

